

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce **L. A. D.**, narozeného X,
státní příslušnost X,
bytem X

zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2024, č. j. MV-175167-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní/jiné* s dobou platnosti od 19. 9. 2023 do 2. 6. 2024, kdy účelem jeho pobytu bylo vzdělávání v oboru kuchař-číšník na Vyšší odborné škole, Střední průmyslové škole a Střední odborné škole V. (dále souhrnně jen „SOŠ“). Dne 9. 4. 2024 žalobce požádal o

prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem, povolení k pobytu mu však nebylo prodlouženo z důvodu „jiné závažné překážky pobytu žalobce na území ČR“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) spočívající v tom, že žalobce nečinil v rámci vzdělávacích aktivit jakýkoli pokrok, a to s ohledem na to, že žalobce měl špatné studijní výsledky a časté (a to i neomluvené) absence ve výuce.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce s rozhodnutími správních orgánů nesouhlasil a v žalobě tvrdil, že nesprávně a nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Z hlediska posouzení jeho žádosti mělo být pro správní orgány rozhodné až období od 19. 9. 2023, kdy poprvé získal dlouhodobý pobyt požadovaného účelu (tj. za účelem *ostatní/jiné*), nikoliv období předcházející, kdy sice na SOŠ již studoval, ale v ČR pobýval na základě povolení za účelem sloučení rodiny. V takto - dle žalobce správně - vymezeném období pak měl studijní výsledky výrazně lepší, v I. pololetí prospěl, ve II. pololetí sice neprospěl, ale v té době již věděl, že se bude hlásit ke studiu na vysoké škole. Navíc, v současnosti, kdy studuje na jiné škole, má již výsledky dobré, tyto výsledky však správní orgány nezohlednily, přestože mají rozhodovat ke dni vydání svého rozhodnutí. Žalobce k hodnocení svých studijních výsledků správními orgány ještě dodal, že pokud považovaly prospěch žalobce za významný, měly ho vyzvat k jeho objasnění a k vyjádření se k průběhu studia na SOŠ. Žalobce také upozornil, že měl objektivní důvody, které vedly ke špatnému průběhu jeho studia, a které namítal již v odvolání, avšak žalovaná je mylně posoudila jako subjektivní, a tedy z hlediska rozhodnutí za nevýznamné. Ze všech těchto důvodů tedy žalobce namítl, že správní orgány nesprávně klasifikovaly jeho dosavadní průběh studia jako „jinou závažnou překážku“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce dále namítl, že správní orgány nesprávně vyložily a aplikovaly i pojem „*pobyt cizince na území*“ uvedený v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Na rozdíl od správních orgánů se žalobce domnívá, že tento pojem je nutno vykládat ve smyslu fyzické přítomnosti cizince v ČR, nikoliv ve smyslu typu pobytového oprávnění. Pokud správní orgány nedojdou k závěru, že studijní výsledky žalobce tvoří závažnou překážku jeho fyzické přítomnosti na území ČR bez ohledu na to, o jaké pobytové oprávnění žádá, nemohou v jeho případě v souladu se zákonem aplikovat uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců.
4. Dále žalobce zpochybňuje též posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho rodinného života, neboť má v ČR matku a starší sestru, se kterými sdílí společnou domácnost v R. Žalobce sice přes týden kvůli studiu pobývá v Praze, o volných dnech se však vrací za matkou a sestrou do R. Jako rodina spolu tráví volný čas, hospodáří, starají se o domácnost, jsou na sebe materiálně i citově závislí a jejich rozdělení by představovalo mimořádně citelný zásah do jejich rodinného a soukromého života, přestože jsou všichni dospělé osoby. S otcem, který žije v domovském státě, není v kontaktu, protože od doby, co se jeho rodičům rozpadl vztah, žije již řadu let pouze s matkou a sestrou. Důsledkem napadeného rozhodnutí by byl zánik této společné domácnosti. Takový zásah považuje žalobce za nepřiměřený, a nikoliv nezbytný ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Žalobce dodal, že by za svou rodinou nemohl přicestovat v rámci jiného pobytového oprávnění a rozdělení rodiny by tak bylo trvalé.
5. Žalobce v této souvislosti též namítl, že žalovaná při posuzování této otázky vycházela z nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť matka žalobce pobývá na území legálně na

základě žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a řízení o povinnosti opustit území bylo pravomocně zastaveno. Žalobce rovněž namítl, že v řízení o odvolání navrhl k prokázání existence společné domácnosti a k vzájemné závislosti s matkou a sestrou jejich výsledky, žalovaná však považovala tento návrh za nadbytečný a výsledky neprovedla. Žalobce s takovým závěrem nesouhlasí a namítá, že ověření kvality rodinných vazeb není možno prokázat jinak než výsledkem, a toto ověření je pak podstatné pro posouzení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Proto měly být výsledky provedeny.

6. Žalobce se nyní žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná se žalobními námitkami nesouhlasila. Protože žalobní námitky převážně odpovídají námitkám odvolacím, se kterými se již důkladně zabývala, v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu. Žaloba dle žalované neobsahuje žádnou relevantní argumentaci, která by správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
8. Žalovaná připomněla, že cílem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní/jiné* vzdělávací aktivity, konkrétně studium na SOŠ, nebo jeho prodloužení, není umožňovat cizincům donekonečna se učit bez zdárného výsledku, ale umožnit jim získat vzdělání ve vybraném oboru. Je ve veřejném zájmu, aby se na území zdržovali pouze cizinci, kteří plní účel povoleného pobytu. Veřejný zájem převažuje nad zájmem jednotlivce. Nedostatečné studium lze v daném případě podřadit pod jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, což potvrzuje i judikatura. Žalovaná proto setrvala na tom, že její rozhodnutí je zákonné a správné, kdy se svým úvahám, včetně těch, týkajících se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, dostatečně věnovala a přezkoumatelným způsobem odůvodnila. Dodala, že pro řešenou věc není podstatné, že žalobce dne 27. 8. 2024 podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ani to, zda tento účel pobytu plní.
9. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Relevantní obsah správního spisu

10. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobce studoval na SOŠ v oboru kuchař-číšník od roku 2021, kdy na území ČR pobýval nejdříve na základě povolení k pobytu za účelem *sloučení rodiny*, konkrétně se svojí matkou, a v průběhu roku 2023 účel svého pobytu změnil na *ostatní/jiné*, a to právě na vzdělávání na SOŠ. Dne 9. 4. 2024 žalobce podal na Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní/jiné* – vzdělávání. Správní orgán I. stupně při zkoumání splnění zákonných podmínek pro prodloužení pobytového oprávnění požádal SOŠ, na kterou žalobce docházel do výuky, výzvou ze dne 11. 6. 2024, čj. OAM-9368-9/DP-2024, o informace ohledně žalobcova studia. Ředitel SOŠ v přípisu ze dne 12. 6. 2024, a v jeho doplnění ze dne 25. 6. 2024, uvedl, že žalobce je aktuálně studentem SOŠ v oboru vzdělávání kuchař-číšník, avšak nesplňuje podmínky pro studium na odborné škole pro zásadní neznalost českého jazyka, jež je jazykem vyučovacím. Žákem prvního ročníku je již třetím rokem (od 1. 9. 2021, od 1. 9. 2022 a od 1. 9. 2023), a není vidět žádná snaha o zdokonalení se v češtině, postup do vyššího ročníku nesplňuje. Vzdělávání bylo přerušeno od 23. 2. 2023 do 6. 3. 2023. Škola předpokládá

ukončení jeho studia ke dni 31. 8. 2024 z důvodu nepostoupení do vyššího ročníku. K docházení k výuce ředitel SOŠ uvedl a doložil katalogovým listem žalobce, že v průběhu 1. ročníku

- **2021/2022** žalobce v I. pololetí absentoval v rozsahu 18,2 % z výuky a měl celkem 105 omluvených hodin (OH) a 18 neomluvených hodin (NH), nebyl hodnocen, a byla mu udělena důtka ředitele školy, ve II. pololetí se jednalo již o rozsah 74 % z výuky a 379 OH a 188 NH, byla mu udělena dvojka z chování, hodnocen byl, ale neprospěl.
- **2022/2023** žalobce v I. pololetí absentoval v rozsahu 55,9 % z výuky a měl celkem 322 OH a 48 NH, nebyl hodnocen, byla mu udělena důtka ředitele školy a dvojka z chování, ve II. pololetí se jednalo o rozsah 49,6 % z výuky a 251 OH, hodnocen byl, ale neprospěl.
- **2023/2024** žalobce již žádné neomluvené hodiny neměl, v I. pololetí absentoval v rozsahu 20,7 % z výuky a měl celkem 119 OH, prospěl s průměrem 2,86, ve II. pololetí se jednalo o rozsah 37,5 % z výuky a 192 OH, a neprospěl.

11. Ředitel SOŠ dále doplnil, že žalobce je plnoletý a omluvenky si píše sám, nejčastěji rodinné důvody, nevolnost, jednodenní nemoc, jen zřídka má omluvenku od lékaře. Pokud si žalobce požádá o opakování ročníku, nebude mu schváleno vzhledem k uvedeným výsledkům.
12. Dne 14. 8. 2024 zaslal správní orgán I. stupně žalobci výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. V prodloužené lhůtě pro vyjádření žalobce dne 30. 8. 2024 správnímu orgánu I. stupně sdělil, že do ČR přicestoval za matkou za účelem sloučení rodiny, na její radu začal studovat v oboru kuchař-číšník, který matka považovala za nepřiliš náročný, který mu umožní se naučit česky. Žalobce však měl v úmyslu studovat na vysoké škole. Protože matka mezitím přišla o své oprávnění k pobytu a žalobce nevěděl, zda bude moci realizovat své studijní plány, zůstal na SOŠ. Nyní se však naplno věnuje jazykové přípravě na studium na vysoké škole.
13. Dne 7. 10. 2024 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobci zamítl žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věta druhá zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž namítl nesprávný výklad pojmu „jiná závažná překážka pobytu na území“, nesprávně zjištěný skutkový stav věci a nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
14. Žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 11. 12. 2024 odvolání zamítla.

V. Ústní jednání dne 31. 3. 2025

15. O věci soud rozhodl při ústním jednání za podmínek § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), konaném dne 31. 3. 2025, za účasti tlumočnice do jazyka v., neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval.
16. Na ústním jednání účastníci řízení setrvali na svých dosavadních stanoviscích a závěrech, provedení dalších důkazů nenavrhovali a odkázali na obsah svých podání založených ve spisu.
17. Zástupce žalobce při přednesu žaloby též doplnil, že si je vědom toho, že dotčené právní otázky obecně nevyžadují potřebu ústního jednání, a též dal za pravdu žalované, že žalobce

nečinil ve studiu příslušný pokrok, avšak považoval za důležité osobně vysvětlit soudu důvody, proč tomu tak bylo. Předně žalobce přicestoval do ČR jako nezletilý a zcela závislý na své matce, přičemž chtěl studovat na vysoké škole v oboru hotelnictví. Pouze z pragmatických důvodů na straně matky šel studovat na SOŠ, kde však zažíval ze strany svých spolužáků ústrky. Teprve v roce 2023 se žalobci povedlo matku a sestru přesvědčit, aby ho zapsaly na vysokou školu, kam nyní již dochází. Tato skutková tvrzení jsou proto dle názoru zástupce žalobce dostačující k tomu, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno pro nezákonnost.

18. Žalobce poté dodal, že když byl na SOŠ, nevycházel dobře se spolužáky, smáli se mu, protože neuměl dobře vyslovovat česky a nadávali mu sprostá slova. Jeho rodina neměla peníze na studium na vysoké škole, kdy náklady na studium na učilišti jsou mnohem nižší. Matka pak měla problémy se svým vlastním pobytovým oprávněním a žalobce se obával, zda bude mít peníze na studium. Soud umožnil žalobci blíže popsat, jakým způsobem mu ústrky ze strany spolužáků bránily ve studiu; žalobce uvedl, že byl jediný V. na SOŠ a cítil se diskriminován, měl problémy s psychikou. K dotazu soudu však dodal, že pokud jde o psychiku, nikde se neléčil ani neléčí, jeho problémy nejsou tak vážné, pouze prožíval něco uvnitř, co mu bránilo. Spolužáci se mu smáli, když vyslovoval česká slova, a protože se mu v učení češtiny nedařilo, bránilo mu to se s nimi bavit. Soud se žalobce rovněž dotázal, zda své neshody se spolužáky řešil s některou z odpovědných osob, případně zda o nich řekl své rodině. Žalobce k tomu uvedl, že šlo pouze o slovní rozepru, neměl za to, že by tyto neshody měl řešit s vedením školy. Rodině o tom neřekl, protože nechtěl, aby se o něj obávala. K dalšímu dotazu soudu žalobce uvedl, že matku nakonec přesvědčil o studiu na vysoké škole tím, že se mu ani po třech letech na SOŠ nedařilo, tak mu chtěla pomoci. Pokud jde o finanční otázku, kterou původně žalobce udával jako důvod, proč nemohl jít studovat na vysokou školu dřív, žalobce doplnil, že matka něco uspořila a chtěla investovat do jeho budoucnosti, protože byla ochotna se i dočasně zadlužit. Zopakoval, že nyní však i jeho matka musí čelit problémům ohledně svého oprávnění k pobytu. Žalobce v současnosti pobývá v ČR na základě nově podané žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.
19. Žalovaná na jednání k tvrzením žalobce a jeho zástupce upozornila, že žalobce prostřednictvím svého zástupce vlastně připustil, že v daném případě nešlo o nezákonný výklad použitého ustanovení zákona, pokud uznal, že nečinil dostatečný pokrok v dosavadním vzdělávání. Dále zdůraznila, že žalobce sice v době příjezdu byl nezletilý, ale do zletilosti mu na SOŠ zbýval měsíc a 10 dnů, a tedy po převážnou většinu studia byl již zletilý. Dle žalované bylo nepochybně prokázáno, že žalobce byl ve vzdělávání pasivní, a to jak ve vztahu k docházce, tak ve vztahu ke studiu. Bylo tedy na žalobci, aby se snažil a ve studiu, včetně studiu češtiny, postupoval.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
21. Žaloba **není důvodná**.
22. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy:
23. Podle § 44a odst. 3 téhož zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR [ž]ádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním

tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.

24. Podle § 37 odst. 2 písm. a) téhož zákona [m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.
25. Důvody neudělení víza, resp. pobytu, stanoví § 56 zákona o pobytu cizinců. Podle odst. 1 písm. j) tohoto ustanovení [d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
26. Podle § 174a odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců (1) Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
(3) Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
27. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) [n]evyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
28. V daném případě je mezi účastníky řízení spor o to, zda dosavadní studium žalobce a jeho neuspokojivý prospěch představuje tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, pro kterou nelze jeho dosavadní pobytové oprávnění prodloužit.
29. Soud se s ohledem na výše citovanou právní úpravu a skutečnosti, které vyplynuly ze správního spisu i z provedeného ústního jednání, ztotožnil se závěry, které ve věci učinily a velmi podrobně a přezkoumatelným způsobem zdůvodnily správní orgány.
30. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k námitce nesprávné aplikace a výkladu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců uvedla, že ve věcech pobytových řízení cizinců je kladen důraz na účel pobytu a jeho plnění a odkázala přitom na řadu rozhodnutí NSS. Pokud cizinec žádá o prodloužení již dříve povoleného pobytu, správní orgán nezkoumá pouze náležitosti žádosti a doložené dokumenty, ale i to, zda nenastaly skutečnosti, které tvoří negativní podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k pobytu, včetně plnění účelu předchozího pobytu cizince na území. V daném případě žalobce to znamená zhodnotit jeho dosavadní pokrok ve studiu, neboť účelem jeho pobytu byly vzdělávací aktivity jiné, než které jsou studiem ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců, a tyto jeho aktivity jako takové nemohou být důvodem pro speciální pobytové oprávnění za účelem studia. Podle žalované ze zjištění jednoznačně vyplynulo, že žalobce účel dosavadního pobytu neplnil, neboť nečinil dostatečný pokrok ve studiu, řádně si neplnil studijní povinnosti, včetně docházky, a jeho vzdělávání nesměřovalo k úspěšnému absolvování. Žalovaná v tomto smyslu poukázala též na zákon č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, a smysl a cíle středního vzdělávání, do kterého spadá též druh a forma vzdělávání,

které navštěvoval žalobce. Ve vybraném oboru kuchař-číšník žalobce v průběhu tří let nepostoupil ani do druhého ročníku, přičemž se jedná o tříleté studium a za dané období tak již měl být v oboru vyučen.

31. Žalovaná dále s odkazy na příslušnou judikaturu NSS (viz str. 8 napadeného rozhodnutí, odkazy na rozsudky NSS ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, ze dne 16. 9. 2019, čj. 5 Azs 166/2019-27, či ze dne 26. 2. 2021, čj. 2 Azs 325/2020-33) přehledně a jasně argumentovala i ve vztahu ke způsobu, jakým správní orgán I. stupně vyložil neurčitý právní pojem v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a tyto jeho úvahy též doplnila, přičemž zohlednila i eurokonformní výklad zkoumaného ustanovení, zejména se zněním čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. května 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (přepracované znění) [Úř. věst. L 132, 21.5.2016, s. 21–57], podle kterého [č]lenské státy mohou odejmout povolení nebo odmítnout jeho prodloužení, pokud student [...] neučiní dostatečný pokrok v příslušném studiu podle vnitrostátních právních předpisů nebo správní praxe. Zjevný a prokazatelně nedostatečný pokrok ve studiu lze pak podřadit pod jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
32. Neplnění účelu pobytu, resp. nečinění dostatečného pokroku ve studiu může spočívat i ve zjevné pasivitě studenta. Žalovaná vyhodnotila, že žalobce byl při naplňování účelu pobytu zjevně pasivní, přičemž vycházela i ze závěrů výše citovaného rozsudku NSS, čj. 2 Azs 325/2020-33, který jako jedním ze znaků takové pasivity výslovně označil též studium, které „vyžaduje jen malou časovou a intelektuální investici cizince“, a které se projevuje „opakovaným neplněním studijních povinností, které ve svém výsledku vyústí i ve vícečetné opakování téhož ročníku téže školy“.
33. Soud se s těmito závěry žalované zcela ztotožnil. Při posuzování věci žalobce je nutno vycházet ze samotného smyslu rozlišování důvodů pro udělování či prodloužování povolení k pobytu v ČR, kdy pobyt cizince musí být odůvodněn např. zaměstnáním, podnikáním či studiem. Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, na kterou jí byl vstup a pobyt povolen. Povinností cizince při pobytu na území ČR je plnit účel, pro který mu byl pobytový status vydán, a v případě podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu či žádosti o jeho prodloužení je povinností správních orgánů předchozí pobyt cizince na území zhodnotit (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015-35, či rozsudek ze dne 14. 3. 2019, čj. 7 Azs 471/2018-39 a tam citovanou judikaturu). Nejvyšší správní soud přitom v citovaném rozsudku čj. 7 Azs 471/2018-39, v bodě [23] dále uvedl, že „[a]spekt plnění účelu pobytu je z logiky věci nutné posuzovat ve vztahu k období povoleného pobytu předcházejícímu datum podání žádosti o jeho prodloužení. Zákon o pobytu cizinců totiž vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno. Pokud cizinec nenaplňuje na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit. Správní orgán proto hodnotí jednání cizince v období, pro které mu bylo povolení k pobytu, o jehož prodloužení se jedná, uděleno.“

34. Z těchto závěrů je tedy zřejmé, že správní orgány byly povinny u žalobce zkoumat, zda své povolení k pobytu do podání žádosti o prodloužení povolení k pobytu využíval náležitě k účelu, o který žádal, a tedy ke vzdělávání na SOŠ.
35. Soud se přitom ztotožnil s námitkou žalobce, že počátek doby, kdy mělo být plnění dosavadního účelu pobytu žalobce hodnoceno, je počátek doby platnosti jeho povolení k pobytu za účelem ostatní/jiné, tj. od 19. 9. 2023, tedy v rámci školního roku **2023/2024**. Tato námitka však nijak nezpochybňuje postup správních orgánů v dané věci.
36. Pokud jde o zjištěný a prokázaný skutkový stav v projednávané věci, není pochyb o tom, že žalobce se od počátku svého studia na SOŠ v roce 2021 z velké části k výuce nedostavoval, protože nemohl být v případě I. pololetí školních let 2021/2022 a 2022/2023 vůbec hodnocen, anebo se dostavoval nepřipraven, protože (až na výjimky – viz např. tělesná výchova) neprospíval, a to ve II. pololetí školních let 2021/2022, 2022/2023 a **2023/2024**. V průběhu vzdělávání byl hodnocen známkou *prospěl* pouze jednou, v I. pololetí školního roku **2023/2024**. Tyto skutečnosti žalobce nenamítal a sám při ústním jednání v podstatě přiznal, že ve studiu žádný pokrok nečinil.
37. Při ověřování pokroku žalobce ve vzdělávání v uvedeném období vyšly najevo skutečnosti, od kterých nemohla žalovaná odhlédnout, neboť v rámci posuzovaného období 2023/2024 bylo zjištěno, že žalobce často ve výuce absentoval (cca. 21 % v I. pololetí a cca. 38 % ve II. pololetí), přičemž si omluvenky psal sám a jen zřídkakdy měl doloženou omluvu dokladem od lékaře, a také, že byť v I. pololetí prospěl, ve II. pololetí už nikoliv a do dalšího ročníku nepostoupil. Již z těchto údajů by bylo lze učinit závěr o tom, že žalobce nečinil dostatečné pokroky ve svém vzdělávání. Bylo proto důležité dále zkoumat i to, zda vykázaný neprospěch a absence žalobce mohly být odůvodněny nějakými závažnými či objektivními důvody nebo zda se jednalo o jakýsi exces z jeho dosavadního studijního pokroku. Dalším ověřováním však byl zjištěn opak, a sice, že „excesem“ z dosavadního studia žalobce byly spíše pozitivní studijní pokroky žalobce v jediném pololetí, kdy ve výuce za celé své tříleté studium prospěl. Rovněž nemohla žalovaná odhlédnout od toho, že žalobce byl i po třech letech stále žákem 1. ročníku, takže ani po opakování stejného studia nebyl schopen postoupit do dalšího ročníku. V tomto ohledu tedy dle soudu postupovala žalovaná naprosto správně pokud hodnotila pokrok žalobce ve studiu za dané období od 19. 9. 2023 do podání žádosti o prodloužení pobytu dne 9. 4. 2024 negativně. Soud se proto ztotožnil se závěry žalované, že takové zjištění lze zcela jednoznačně podřadit pod § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců jako „jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území“.
38. Žalovaná dodala, že na tyto závěry nemůže mít vliv aktuální jazyková příprava žalobce na vysokou školu, kde si údajně vede dobře a nemá žádné problémy, neboť předmětem hodnocení je studium minulé. K tomu je nutno dodat, že ověřování nebo hodnocení plnění účelu dosavadního pobytu cizince logicky vylučuje při rozhodování o žádosti o prodloužení pobytu zohlednit výsledky či pokroky žalobce ve studiu *po* podání takové žádosti. Proto se soud ve shodě se žalovanou nemohl ztotožnit s námitkou žalobce, že správní orgány měly přihlídnout i k jeho výsledkům v současném studiu v jazykové přípravě v kurzu, který ho má připravit na studium na vysoké škole a v němž se mu aktuálně údajně daří. Žalobce neměl svůj předchozí pobyt povolen za účelem *studia*, natož studia v přípravném jazykovém kurzu na vysokou školu. Dlouhodobý pobyt za účelem studia je samostatným povolením k pobytu podle zákona o pobytu cizinců, kdy § 64 tohoto zákona přesně vymezuje, co pod pojmem studia rozumí. Žalobce měl však pobyt povolen za účelem jiným, tzv. zbytkovým, a to vzdělávání na SOŠ v oboru kuchař-číšník, který nespadá pod pojem studia ve smyslu § 64

zákona o pobytu cizinců, a byl proto povinen plnit tento účel. Plněním takto vymezeného účelu pobytu však neznamená pouhé formální zapsání do výuky, ale aktivní účast na výuce s dostatečně uspokojivými výsledky, které vedou k jeho úspěšnému završení (zde ve formě získání výučného listu). To se však v případě žalobce nikdy nedělo, a to ani poté, co si svůj pobyt v průběhu roku 2023 výslovně navázal na důvod studia na SOŠ, protože již nebyly splněny podmínky pro povolení jeho pobytu za účelem sloučení rodiny.

39. Soud dodává, že pokud žalobce v žalobě samostatně namítal výklad a aplikaci pojmu „jiná závažná překážka“ a „pobytu na území“, nebyly smysl rozdělení tohoto pojmu na dvě části, ani argumentace ve vztahu k druhé části tohoto pojmu (viz bod 3. výše) nijak zřejmé, proto se soud touto námitkou nemohl zabývat blíže, než jak právě učinil. Soud proto znovu opakuje, že za daných skutkových okolností byly správní orgány povinny v rámci žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vzdělávání na SOŠ hodnotit též dosavadní pokrok žalobce ve vzdělávání, který představuje účel tohoto typu povolení k pobytu, a poté, co zjistily, že účel pobytu plněn nebyl, vyhodnotily tuto skutečnost jako jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území čili jako důvod pro neprodloužení povolení k pobytu.
40. Soud nevešel ani na námitku žalobce, že správní orgány jej měly vyzvat k objasnění a k vyjádření se k průběhu studia na SOŠ či k jeho výsledku. Žalovaná tuto námitku vypořádala na straně 10, resp. 11 napadeného rozhodnutí. Dle jejího názoru správní orgán nemá povinnost provést výslech vždy, ale pouze v situaci, kdy jsou o skutkovém stavu pochybnosti nebo rozpory, což nebyl případ žalobce. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2014, čj. 6 As 147/2013-29, dodala, že primárním účelem výslechu účastníka řízení ve smyslu § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců není, aby uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech nebo aby se vyjadřoval k jiným provedeným důkazům, neboť k tomu slouží podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení. K tomu s odkazem na rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2018, čj. 3 Azs 133/2017-27, upozornila též na zásadu procesní ekonomie.
41. S argumentací žalované se soud ztotožnil, k výsledku žalobce nebyl žádný důvod. Žalobce sám inicioval řízení podáním žádosti o prodloužení povolení k pobytu a musel počítat s tím, že v rámci něho bude správní orgán ověřovat splnění všech zákonných podmínek žádosti, k nimž také patří plnění účelu dosavadního pobytu. Musel si být také vědom své nedostatečné studijní historie. K objasnění průběhu svého studia, počítával-li potřebu jej objasňovat, měl žalobce přitom dostatečný prostor v průběhu řízení o žádosti, a určitě také poté, co jej správní orgán I. stupně vyzval k seznámení se s podklady, což ostatně také učinil a správnímu orgánu I. stupně sdělil, z jakých důvodů se mu ve vzdělávání nedařilo. Soudu proto není zřejmé, jak by výslech žalobce jinak či lépe přispěl k objasnění skutkového stavu již takto zjištěného. Jak správně žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, ze shromážděných podkladů pro rozhodnutí byl stav věci zjištěn v souladu s § 3 správního řádu a dostatečným způsobem a nevznikly žádné rozpory či důvodné pochybnosti. Jak vyplývá z citovaného rozsudku NSS, čj. 3 Azs 133/2017-27, bodu [19]: „[...] *povinnost správního orgánu řádně objasnit stav věci zakotvená v § 3 správního řádu není absolutní a je významně korigována zásadou procesní ekonomie. V souladu s touto zásadou je dostačující, pokud správní orgán zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje k tomu, aby učinil rozhodnutí. Nebylo tak povinností správního orgánu I. stupně zjišťovat spolehlivě úplný stav věci. Naopak, pokud byla postavena na jisto skutečnost, která objektivně znemožňovala vyhovění žádosti (neexistence společné domácnosti stěžovatele a jeho dcery), bylo v souladu s požadavky § 3 správního řádu a se zásadou procesní ekonomie, že objasňování dalších skutečností již nebylo správními orgány*

prováděno.“ Soud konstatuje, že ve věci žalobce byl zjištěn dostatek rozhodných skutečností k tomu, aby mohlo být vydáno rozhodnutí.

42. Pokud jde o samotné důvody, kterými žalobce odůvodňoval průběh a nepříznivé výsledky svého studia, žalovaná je v napadeném rozhodnutí vyhodnotila jako subjektivní, které samy o sobě nemohly závěr v dané věci zvrátit. Dle žalované si každý musí zvážit své schopnosti studovat a cíle a tomu přizpůsobit i své jednání a převzít za to odpovědnost, přičemž ani dle judikatury správních soudů, na kterou odkázala, nemůže být nevhodná volba studia závažným důvodem neplnění účelu pobytu. Dále žalovaná připomněla, že žalobci po jeho příjezdu do ČR dne 26. 7. 2021 zbývaly do zletilosti pouhé tři měsíce a na SOŠ strávil jako nezletilý jen měsíc a 10 dnů, takže převážnou část svého studia byl zletilý, mohl zvážit své schopnosti a snažit se přizpůsobit tak, aby byl ve studiu úspěšný. To se však nestalo a žalobce se snaží svou dosavadní pasivitu zhojit až nyní tím, že odkazuje na své aktuální a prý úspěšnější studium, v situaci, kdy mu nebude umožněno další opakování prvního ročníku SOŠ.
43. Soud ve shodě se žalovanou žádné objektivní důvody neúspěšného vzdělávání žalobce na SOŠ neshledal. Z písemných či ústních vyjádření žalobce vyplynulo, že ho studium na SOŠ jednoduše nebavilo, neměl zájem se vyučit ve zvoleném oboru, nezlepšoval se ani v českém jazyce, jehož lepší znalost by mu studium zřejmě výrazně ulehčila. Nesprávně zvolený obor studia nebo nedbalost při studiu, byť jsou lidsky pochopitelné, nelze považovat za objektivní důvod neplnění účelu povoleného pobytu, bez ohledu na to, zda studijní obor vybrala žalobci matka nebo si jej vybral žalobce sám. Objektivním může být pouze něco, co se děje bez vlastního přičinění a možného ovlivnění. Příkladem objektivního důvodu neschopnosti dosahovat pozitivních výsledků ve vzdělávání tak mohou být např. vleklé zdravotní problémy studenta nebo jeho osobní problémy v souvislosti s péčí o blízkou osobu, nikoliv skutečnost, že o studiu rozhodla matka žalobce proti jeho vůli. V této části soud zdůrazňuje závěry judikatury správních soudů, které citovala žalovaná na straně 12 svého rozhodnutí, z nichž vplynulo, že se stále totiž jedná o volbu náležející pouze žalobci, který za ni musí převzít odpovědnost, a pokud v průběhu studia zjistí, že na studium nestačí, mohl tuto situaci ve vztahu ke svému pobytovému oprávnění včas řešit (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2021, čj. 57 A 66/2020-35, a Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2024, čj. 34 A 9/2024-31).
44. Soud nevešel žalobci ani na tvrzení, že objektivním důvodem byly údajné ústrky od spolužáků, neboť žalobce uspokojivě nevysvětlil, jak mu tyto ústrky bránily v samotném studiu či v jeho změně. Žalobce na výslovný dotaz soudu při ústním jednání sdělil, že ústrky spolužáků spočívaly ve vulgarismech či slovních útocích, avšak vzápětí dodal, že je nepovažoval za tak závažné, aby je jakkoliv řešil např. s vedením školy či s vlastní rodinou, které se se svými problémy nesvěřil, aby o něj neměly obavy. Nepociťoval ani potřebu je jakkoliv řešit s odborníky v oblasti psychologie, apod. Jakkoliv soud nijak nezpochybňuje verzi žalobce o tom, že ze strany jeho spolužáků na SOŠ vůči němu mohlo docházet ke společensky nevhodnému a morálně odsouzeníhodnému chování z důvodu jeho odlišnosti, nebylo nijak tvrzeno, natož prokázáno, že tyto ústrky byly natolik intenzivní (vlastními slovy žalobce *„šlo pouze o slovní rozepře“*, srov. bod 18 shora), že objektivně způsobily neschopnost žalobce studovat a postoupit do vyššího ročníku. Žalobce měl přitom i jiné možnosti řešení svého studijního prospěchu, pokud nechtěl o svých problémech se spolužáky mluvit s ostatními, a to např. změnou oboru či vzdělávací instituce, o to víc, když byl téměř od počátku svého studia na střední škole zletilý. Žalobce se však o to ani nepokusil,

a to ani v situaci, kdy již vzdělávání bylo důvodem jeho povolení k pobytu v ČR a naplňování tohoto vzdělávání tak bylo přímo klíčové pro dosažení prodloužení povolení k pobytu v budoucnu.

45. Soud tak ve shodě se žalovanou uzavírá, že neshledal závažné důvody *objektivního* charakteru, které by žalobci bránily ve studiu či dosahování dostatečného pokroku v něm.
46. Žalobce též namítl nedostatečné posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí ztotožnila s posouzením této otázky správním orgánem I. stupně. Žalobce žádné konkrétní okolnosti ohledně rodinných vazeb v ČR a v zemi původu neuvedl, kromě vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, se kterým se správní orgán I. stupně řádně vypořádal. Pokud žalobce namítal nesprávně zjištěný skutkový stav, žalovaná uvedla, že ze své úřední činnosti zjistila, že matka žalobce pozbyla ke dni 23. 6. 2023 oprávnění k pobytu z důvodu zjištění nelegálního výkonu práce. Následně podanou žalobu proti rozhodnutí shledal Krajský soud v Ústí nad Labem důvodnou a věc vrátil správnímu orgánu k novému řízení dne 14. 10. 2024. Matka žalobce tak nyní pobývá na území ČR na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, která zanikne právní mocí nového rozhodnutí žalované. Žalovaná však též upozornila, že tato fikce není skutečným povolením k pobytu a nelze ani předjímat výsledek řízení o žádosti matky žalobce, proto nelze na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních. Současně žalovaná dodala, že žalobce již s ohledem na svůj věk není na matce zcela závislý a nevyplynuly ani žádné skutečnosti, které by svědčily o opaku. Ve vlasti má ještě otce a též není vzhledem na probíhající řízení vyloučeno, že do země původu žalobce vycestuje i matka žalobce. Starší sestra v ČR pobývá na základě řádného povolení k pobytu s platností do 26. 4. 2026, je dospělá a schopná se sama materiálně zabezpečit prací, přičemž se žalobcem nemají vůči sobě vyživovací povinnost a jejich příbuzenský vztah nelze pro účely zákona o pobytu cizinců považovat za vztah zakládající právo na sloučení rodiny ve smyslu § 42a tohoto zákona a směrnice Rady 2003/86/ES. Žalovaná též uvedla, že z příslušných evidencí zjistila, že žalobce, jeho matka a sestra mají každý hlášen pobyt na jiné adrese, proto nelze mluvit o společné domácnosti. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2020, čj. 3 Azs 93/2018-34, žalovaná též odmítla námitku nezákonného neprovedení výslechu matky a sestry žalobce k otázce rodinných vazeb, neboť jej považovala za nadbytečný; tento důkazní prostředek se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde existují sporné skutečnosti či rozporná tvrzení, takové situace však ve věci žalobce nenastaly. Rodinná a soukromá situace žalobce nijak nevybočuje z běžných případů, kdy některému cizinci není prodlouženo pobytové oprávnění a ten si musí styk se svými blízkými z ciziny zajistit jinak. Žalovaná dodala, že mezinárodní závazky ČR v této otázce si nelze vykládat tak, že jednotlivým členům rodiny, kteří jsou občany třetích zemí, svědčí právo na společný pobyt ve stejném státě. Žalobci přitom nebyl napadeným rozhodnutím zakázán pobyt na území, nebylo pouze vyhověno jeho stávající žádosti z důvodu existence jiné závažné překážky.
47. Soud se i s tímto velmi podrobným posouzením žalované ztotožnil a odkazuje na něj. Nelze přijmout námitku, že správní orgány rozhodovaly na základě nedostatečně či nesprávně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány přehledně pospaly skutečnosti, které jim byly známy ohledně soukromého a rodinného života žalobce a na základě takto zjištěných informací učinily rozhodnutí, které přezkoumatelným způsobem odůvodnily; žádnou ze zjištěných skutečností nepovažovaly za natolik závažnou, aby odůvodňovala upřednostnit právo na soukromý a rodinný život žalobce v ČR před veřejným zájmem oprávnění

k pobytu žalobci neprodloužit. Pokud jde o skutkový stav ohledně pobytové situace matky žalobce, ta ztratila pobytové oprávnění ke dni 23. 6. 2023, správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí ve věci žalobce dne 7. 10. 2024, přičemž Krajský soud v Ústí na Ladem vydal zrušující rozsudek, kterým matka žalobce dosáhla vrácení její věci k novému posouzení, teprve dne 14. 10. 2024, takže správní orgán I. stupně nemohl při posuzování dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života vycházet z toho, že v ČR má matku, neboť v té době se již na území ČR zdržovala nelegálně. Ve věci pobytového oprávnění matky nebylo rozhodnuto ani v průběhu řízení o odvolání žalobce, a v té době nebylo ani zřejmé, jak bude věc matky žalobce posouzena. Žalovaná však zhodnotila i tuto skutečnost a shledala, že nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce.

48. Pokud jde o sestru žalobce, nelze než odkázat na jasné a správné závěry žalované, že ani v tomto případě nebudou napadeným rozhodnutím rodinné vztahy žalobce nepřiměřeně zasaženy. Sestra žalobce je dospělá a samostatně vydělávající osoba, k níž nebylo zjištěno ani tvrzeno, že by potřebovala jakoukoliv pomoc nebo péči ze strany žalobce. Naopak, je to žalobce, který dle své dosavadní studijní a pobytové historie zatím nevykonává výdělečnou činnost a je tak závislý na finanční podpoře ze strany jeho rodiny. Soud se sice po nahlédnutí do podkladů z příslušných pobytových databází žalované založených ve správním spisu neztotožnil se závěrem žalované, že matka a sestra žalobce mají hlášen pobyt každá na jiné adrese v R., neboť z těchto podkladů vyplynul ke dni rozhodnutí správních orgánů opak, a rozdílné mají pouze hlášené adresy zaměstnavatele. Nicméně tato nepřesnost nemohla mít vliv na celkový závěr žalované, se kterým se soud již ztotožnil. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce má hlášený pobyt v P., kde kvůli studiu pobývá většinu týdne, nikoliv ve společné domácnosti s matkou a sestrou. Z informací ve správním spisu dále vyplynulo, že žalobce je dospělý, mladý a zdravý muž, který drtivou většinu života prožil ve své vlasti a v ČR si nevytvořil žádné natolik blízké vazby, které by jeho vycestováním byly nepřiměřeně zasaženy. Z uvedených důvodů by proto ani žalobcem navržené výslechy nemohly na těchto závěrech ničeho změnit a žalovaná je správně vyhodnotila a dostatečně odkazy na judikaturu NSS podpořila jako nadbytečné. K tomu soud blíže odkazuje i na své závěry v bodě 41. uplatnitelné i na tuto námitku.
49. Soud konstatuje, že neshledal rozpor napadeného rozhodnutí s § 3 správního řádu ani nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce či porušení práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy.

VII. Závěr a náklady řízení

50. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, ani jejího postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
51. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice úspěch ve věci měla, žádné náklady nad rámec její obvyklé činnosti, tj. včetně obhajoby výsledků její činnosti prostřednictvím vlastních zaměstnanců, jí však nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 31. března 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně